

Mgr. Robert Cholenský

advokát – mediátor – rozhodce

Kancelář: Bolzanova 461/5, 618 00 Brno, Česká republika – Tel./fax: +420-548538896 – Mobil: +420-608967423
E-mail: r.cholensky@centrum.cz – Internet: www.attorney-mediator.eu – Datová schránka: 764rs4p

Ústavní soud

Joštova 625/8
660 83 Brno

Sp. zn.: (*nepředchází*)

Stěžovatel: **Patrik Vondrák**, nar. XXX
XXX
XXX
t. č. Vazební věznice Praha-Ruzyně

Zastoupen: Mgr. Robertem Cholenským, advokátem
Bolzanova 461/5
618 00 Brno
DS: 764rs4p

Účastník: **Městský soud v Praze**
Spálená 6/2
112 16 Praha 2

Vedlejší účastníci: **Městské státní zastupitelství v Praze**
nám. 14. října 2188/9
150 00 Praha 5

et alii

Ústavní stížnost

**směřující proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne
25. 8. 2010, sp. zn. 6 To 333/2010,**

podaná podle ustanovení § 72 odst. 1 písm. a) zákona č. 182/1993 Sb.,
o Ústavním soudu (dále jen „**ZÚS**“)

Elektronicky

Plná moc

Přílohy: podle seznamu; dle textu

I.

1. V textu blíže nerozlišeným výrokem usnesení Městského soudu v Praze ze dne 25. 8. 2010, sp. zn. 6 To 333/2010 (dále jen „**napadené usnesení**“), byla zamítnuta stížnost stěžovatele proti usnesení Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 15. 8. 2010, č. j. 5 T 61/2010-2549, kterým tento soud ve vztahu ke stěžovateli rozhodl, že se nepřijímá záruka dvou důvěryhodných osob a nabídka záruky občanského sdružení, nepřijímá se písemný slib stěžovatele, nepřijímá se návrh peněžité záruky ve výši 250 000 Kč, žádost stěžovatele o propuštění z vazby se zamítá a stěžovatel se ponechává ve vazbě z důvodu podle § 67 písm. c) trestního řádu (dále jen „**TrŘ**“).

2. Protože nejsou splněny zákonné podmínky, za nichž by mohl být stěžovatel dále držen ve vazbě, stěžovateli nezbyvá než podat proti napadenému usnesení, proti němuž nejsou v soustavě obecných soudů přípustné žádné další opravné prostředky, ústavní stížnost, neboť napadeným usnesením bylo zasaženo do práva stěžovatele na ochranu osobní svobody zakotveného v čl. 8 odst. 2 a odst. 5 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

Důkaz: usnesení Městského soudu v Praze ze dne 25. 8. 2010, sp. zn. 6 To 333/2010 - v příloze

II.

3. Úvodem pokládá stěžovatel za potřebné krátce připomenout, v čem spočívá trestná činnost, pro kterou se ocitl ve vazbě: trestného činu podpory a propagace hnutí směřujících k potlačení práv a svobod člověka podle § 260 odst. 1, 2 písm. a), b) trestního zákona se měl stěžovatel dopustit tím, že spolu s dalšími osobami dne 4. 12. 2008 vylepil na různých místech v Praze přibližně 100 samolepek rozměru cca 5 × 10 cm, obsahujících nápis „*Odpor!*“ nebo odkaz na stránky <http://www.odpor.org>, a dále že se, opět společně s dalšími osobami, podílel na přípravě shromáždění a pochodu, jenž se měl uskutečnit dne 6. 6. 2009 v Jihlavě, avšak byl Magistrátem města Jihlavy bezprostředně po svém zahájení rozpuštěn.

4. Aniž by chtěl obžalovaný předjímat výsledek daného trestního řízení, konstatuje, že vést vazebně trestní stíhání pro takto vymezený okruh skutků svědčí bez dalšího o vážném narušení ústavnosti a dysfunkci právního státu: justice, která jen proto, že vláda vede mediální „protiextremistickou“ kampaň, takové *prima facie* banální obvinění posuzuje ve vazebním režimu, se degraduje na pouhý nástroj vládní politiky, na jakousi institucionální *Public Relations* agenturu, jež ve služebném postavení resignovala na autonomii vlastního úsudku a slepě plní to, co jí exekutiva předkládá a co jí je z příslušných míst formálně či neformálně přikazováno.

5. Ústavněprávní dimenze takového selhání soudní moci je zřejmá: jestliže obecné soudy neplní to, co je jim uloženo ustanovením čl. 4 Ústavy, a neposkytují ochranu evidentně porušovaným základním právům fyzických osob, v daném případě svobodě shromažďování a svobodě projevu, a jejich výkon navíc samy s užitím zcela neadekvátních zajišťovacích trestněprávních institutů stíhají, je poslední vnitrostátní institucí, jež může ve věci zjednat nápravu a mocí své autority pochybení reparovat, Ústavní soud.

III.

6. Napadené usnesení nemůže uspět ani v rovině jednoduchého práva, protože jeho odůvodnění je nepřezkoumatelné, když nepředkládá žádné plausibilní vysvětlení, proč je u stěžovatele třeba vazby, a to navíc ve formě vazby trvající již více než rok, u níž se uplatňuje přísnější režim vymezený ustanovením § 71 odst. 4 TrŘ.

7. Na místě je v této souvislosti citovat § 21 nálezu Ústavního soudu ze dne 12. 8. 2008, sp. zn. II. ÚS 897/08¹:

Ústavní soud zdůrazňuje, že vazba představuje výjimečné opatření týkající se omezení osobní svobody a má být uložena pouze tehdy, neexistuje-li jiná eventualita, jak omezit konkrétní obavu, pro kterou může být vazba nařízena. Jako v případě každého omezení základního práva, tak i v případě čl. 8 odst. 2 Listiny, který předvídá úpravu účelu omezení osobní svobody vazbou stanovenou trestním řádem, je třeba trvat na tom, že jednak musí být z odůvodnění napadeného rozhodnutí řádnost postupu při omezování osobní svobody seznatelná, a to ve smyslu zdůvodnění aplikovatelnosti ustanovení trestního řádu, na jejichž základě má být osobní svoboda omezena v návaznosti na zjištěný skutkový stav, a dále musí soud v odůvodnění zdůvodnit, že jde o omezení osobní svobody, které je, opět v návaznosti na zjištěný skutkový stav, přiměřené. Ve vazebních rozhodnutích je potřeba zhodnotit všechny okolnosti svědčící pro i proti omezení osobní svobody jednotlivce, což musí být náležitě a pečlivě odůvodněno. Rozhodnutí soudu o ponechání obviněného ve vazbě je tak odvislé od hodnocení konkrétní situace soudem na základě posouzení důkazů a zjištěných skutečností. Je proto nezbytné získat dostatek podkladů a poznatků, které při rozhodování obecným soudům umožní právě tyto všechny okolnosti zhodnotit. Právě požadavek řádného a vyčerpávajícího odůvodnění rozhodnutí jako jedné ze základních podmínek spravedlivého, resp. ústavně souladného rozhodnutí vyplývá i z ústavního zákazu výkonu libovůle soudy (čl. 2 odst. 2 Listiny v návaznosti na § 125 tr. ř.). Ústavní soud již v minulosti uvedl, že povšechné a obecné odůvodnění rozhodnutí, jímž je omezena osobní svoboda, není v souladu s ústavním pořádkem České republiky [srov. např. nálezy sp. zn. III. ÚS 103/99 ze dne 3. 2. 2000 (N 17/17 SbNU 121) nebo sp. zn. IV. ÚS 689/05 ze dne 12. 12. 2005 (N 225/39 SbNU 379)].

IV.

8. Napadené usnesení bylo obhájci stěžovatele doručeno dne 13. 9. 2010, tato ústavní stížnost je proto podávána ve lhůtě 60 dnů ve smyslu ustanovení § 72 odst. 3 ZÚS.

9. Po doručení napadeného usnesení byla v dané věci vydána dvě další rozhodnutí, z nichž ani jedno není dosud pravomocné, neboť je stěžovatel v obou případech napadl stížností. Argumentačně se obě usnesení usnesení napadenému blíží, a obdobná je i stížní argumentace stěžovatele; všechny čtyři tyto listiny stěžovatel v souladu s ustanovením § 72 odst. 6 *in fine* ZÚS v kopiích přikládá k této ústavní stížnosti.

Důkaz: usnesení Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 25. 10. 2010, sp. zn. 5 T 61/2010 - v příloze
odůvodnění stížnosti ze dne 5. 11. 2010 - v příloze
usnesení Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 1. 11. 2010, sp. zn. 5 T 61/2010 - v příloze
odůvodnění stížnosti ze dne 11. 11. 2010 - v příloze

1 na <http://nalus.usoud.cz/Search/GetText.aspx?sz=2-897-08>

V.

10. Z výše uvedených důvodů stěžovatel navrhuje, aby Ústavní soud po projednání jeho ústavní stížnosti vydal tento

nález:

1. Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 25. 8. 2010, sp. zn. 6 To 333/2010, v části týkající se stěžovatele, byla porušena jeho základní práva zaručená v čl. 8 odst. 2 a odst. 5 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

2. Toto usnesení se proto v části týkající se stěžovatele zrušuje.

V Brně dne 11. listopadu 2010

Patrik Vondrák

Seznam příloh:

1. plná moc (výstup autorisované konverze dokumentu)
2. usnesení Městského soudu v Praze ze dne 25. 8. 2010, sp. zn. 6 To 333/2010
3. usnesení Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 25. 10. 2010, sp. zn. 5 T 61/2010
4. odůvodnění stížnosti ze dne 5. 11. 2010
5. usnesení Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 1. 11. 2010, sp. zn. 5 T 61/2010
6. odůvodnění stížnosti ze dne 11. 11. 2010